

SØNDAG D. 3. MAJ 2009

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: 1. Korinter-brev kap. 13 v. 12.

Gammeltestamentlig læsning: Esajas Bog kap. 54 v. 7-10

PRÆDIKENTEKST: **JOHANNESEVANGELIET KAP. 16 V. 16-28**

Når Gud bliver væk.

Når Jesus ikke er til at få øje på.

Det er den situation, Jesus taler om til sine disciple her.

Det er ikke helt klart, hvad Jesus helt præcist tænker på her - måske fordi Johannes der har givet os teksten, jo ikke gør sig umage med kronologien, men prædiker på en måde, så budskabet ofte rækker på kryds og tværs ud over kronologien.

En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.

Handler det om Jesu død og opstandelse - om de tre dage, han lå i graven?

Eller handler det om tiden, fra den opstandne Jesus forlod sine disciple og fór til himmels, til Helligånden faldt på dem pinsedag, og Jesus på den måde var hos dem?

Eller handler det om tiden, fra Jesus forlod denne fysiske verden, til han kommer igen ved tidernes ende?

Hele samtaleens sammenhæng taget i betragtning, er det faktisk ikke helt klart, hvad Jesus sigter til.

Og hvad skal vi så stille op med så dunkle ord?

Er det det første - Jesu død og opstandelse - ja, så kan vi glæde os og takke Gud for, at Jesus *er* opstået fra de døde.

Er det det andet - tiden fra Jesu himmelfart til pinse - ja, så kan vi glæde os og takke Gud, fordi han *har* sendt Helligånden.

Er det det sidste - tiden til Jesus kommer igen - så kan vi glæde os og leve med tak i håbet.

Det skal vi gøre alt sammen. Vi skal glæde os og takke og juble og håbe.

Men selv om Jesus er opstået fra de døde -

og selv om Helligånden er udgydt, og det er grunden til at vi er her i dag som Kristi kirke -

og selv om vi lever i glad forventning om, at Jesus kommer igen, måske snart -

så kan vi opleve tider i vort liv - kort tid eller lang tid, kan vi synes - hvor Gud er væk, hvor Jesus ikke er til at få øje på - et hul lige så dybt og sort, som det hul disciplene sad i mellem Langfredag og Påskemorgen, da Jesus, som de havde sat hele deres håb og tillid til, lå død i en klippegrav.

Rigtig mange mennesker kan fortælle om oplevelsen af sådanne dybe, sorte livshuller, hvor Gud er væk. Ofte kan mennesker fortælle, at de netop oplevede det i situationer, hvor de syntes, at de havde allermest brug for Guds nærvær.

Det kan være en af det mest mertefulde oplevelser et menneske kan komme ud for:

Jeg har måske hele livet troet på Gud, sat min lid til Jesus. Jeg har oplevet hans nærvær stærkt og konkret i mange situationer - i menighedens fællesskab, i bønner og i lovsangen - i svære øjeblikke. Jeg kender til Helligåndens vejledning og kraft. Hele mit liv hænger i den ellers så sikre livline, der hedder troen på Gud Fader, Søn og Helligånd.

Men nu er Gud væk - tavs, skjult, ude af rækkevidde. Det gør ondt!

Når man står dér, kan man næppe lade være med at spørge: "Hvorfor?" Hvorfor er Gud blevet væk?

Hvis nogen kommer og spørger om det, så skal andre være meget varsomme med at svare, for

man kan så let med velmenende forklaringer komme til at skubbe det andet menneske længere ud i mørket, med dårlig samvittighed og selvbebrejdelse, som alligevel ikke giver svar på spørgsmålet "hvorfor?" - men derimod efterlader det menneske med det umulige projekt at skulle fortjene sig til Guds nærvær.

Vel kan vi forville os ud af veje, som Gud ikke velsigner.

Simon Peter gik ud i mørket og græd, da han havde fornægtet Jesus. Men det var hverken hans tårer eller selvforbedringsforsøg, der førte ham tilbage - det var Jesu kærligt udrakte hånd.

Personligt kender jeg selv til sådanne sorte huller i mit liv, hvor Gud var væk. Når jeg tænker tilbage på dem, så kan jeg i nogle tilfælde se, at jeg selv valgte en vej, der førte væk fra Gud. I andre tilfælde, aner jeg ikke, hvad der skete, Men i alle tilfælde var det ikke mine anstrengelser eller mine forbedringsforsøg, der førte mig tilbage ind i Guds nærvær, men alene Jesu kærligt udrakte hånd.

Og hvis nogen spørger mig, hvorfor disse sorte huller opstår i et menneskes liv - eller måske endda, hvorfor Gud tillader, at det sker - så må jeg svare: *Jeg ved det ikke!*

Men én ting ved jeg: At Jesus, som jeg tror på, som jeg sætter min lid til, og som har givet mig et håb, der er større end mine egne drømme - han har selv været i det mørke hul, hvor Gud er borte. Det øjeblik i hans liv, hvor han, der var Guds Søn, allermost havde brug for sin himmelske Fars nærvær, da han hang på korset - da råbte han: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" På trods af det mørke, sagde han kort efter: "Far, i dine hænder betror jeg min ånd!" Så døde han, blev lagt i graven - og opstod tre dage efter. For uanset mørke og gudsforladthed, så landede han i de faderhænder, han betroede sig i.

Ligesom Jesus dér på korset ikke kunne slippe tilliden til, at hans Fars hænder ville gribe ham, sådan kunne Simon Peter jo heller ikke slippe Jesus. Når han gik ud i natten og græd, så var det jo, fordi han dybest inde ikke ville slippe Jesus, selv om han selv havde forvildet sig væk. De andre disciple kunne jo heller bare slippe ham, selv om de så ham dø og så ham blive lagt i graven. Sorgen, frygten, skammen, forvirringen, endda meningsløsheden, som de oplevede, var jo med til alligevel - på trods - at holde dem fast på ham, som for dem at se var definitivt borte. Påskedag mødte han dem som den opstandne - livets Herre.

Det er ikke alt det, der *gør* ondt, som *er* ondt.

Den mangefacetterede smerte, vi kan opleve dér i livets gudsforladte huller, er jo med til på trods at fastholde os i håbet - eller i det mindste i en desperat bøn om, at Gud må være der et eller andet sted på vor vej.

Da det gik op for disciplene, hvad det indebar for deres liv, at den opstandne havde mødt dem, kunne de se, at selv dér i mørket og frygten og fortvivlelsen og oplevelsen af gudsforladthed - selv dér havde Gud ikke sluppet dem.

Uanset, hvad de følte - uanset hvor håbløse de ydre omstændigheder var - uanset hvor smertefuldt de oplevede gudsforladthed - uanset hvor tæt mørket var omkring dem eller i dem, så var han dér hos dem og slap dem ikke et øjeblik.

Den glæde, de oplevede ved mødet med den opstandne, var så stor og ubeskrivelig, at den var lige så forvirrende og uforklarlig, som den smertefulde oplevelse af, at han var væk.

De havde sat deres tro og tillid og håb til ham.

I mødet med den opstandne, og i det, der fulgte, da han blev taget fra dem igen og optaget til Gud, men hans Ånd kom til dem på pinsedagen, da så de, at de havde troet og stolet og håbet alt for småt. Det liv, de fik, da han kom tilbage og trak dem op af gudsforladthedens mørke hul, var

langt større, langt smukkere, langt mere fyldt med glæde, end det de kendte før.

Genkender I den oplevelse? Jeg gør.

De sorte, gudsforladte huller i mit eget liv må jeg se tilbage på med glæde og taknemmelighed. For hver gang jeg sad dér - kort tid eller lang tid - stod Jesus en dag oppe på kanten og rakte sin hånd ud og trak mig op.

Og når jeg så mig om i livet, var intet søm før. For gennem mørket havde han ført mig et skridt eller ti længere frem ad vejen hjem til min himmelske Far - tættere ind i hans favn - dybere ind i hans kærlighed - og fyldt mig mere med glæde, og givet mig stadig større vished om, "at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre." (Rom 8,38-39).

Det var, hvad jeg skulle dele med jer i dag.